

que aquesta ja sabia per endavant que li podia costar cara. Ni la independència de Cuba és l'autonomia de Catalunya, ni Catalunya és Anglaterra. Això és evident.

A més a més, també era un fet consumat la Mancomunitat de Catalunya. Un fet consumat i amb una importància autonòmica insignificant, que no hauria d'haver-esverat ningú, ni al centralista més furibund. Doncs bé, senyor Cambó; vingué la Dictadura, màxim exponent de les dretes espanyoles, i la Mancomunitat desaparegué per decret. Quin 6 d'Octubre s'esdevingué en aquella ocasió? Tot el contrari, vos, senyor Cambó, vos i els vostres amics, acomiadàreu afectuosament i amb vitors entusiastes al «salvador d'Espanya», aquell tretze de Setembre de l'any mil nou cents vint i tres, data que marca ben destacadament una altra de les vergonyes del vostre partit.

Aquelles dretes d'aleshores, les que recolzaren la dictadura primoriverista i destruïren la Mancomunitat, són les mateixes d'ara, les que han anul·lat l'Estatut després del 6 d'Octubre i al qual haurien fet la vida impossible encara que no s'haguessin esdevingut aquells fets.

La significació antiautonomista dels seus homes més destacats; llur actitud plenament adversa a les aspiracions de Catalunya quan es discutia l'Estatut al Parlament de la República; la campanya electoral que menaren amb la bandera revisionista, en la que s'hi destacaven, d'una manera preferent, les lleis autonomistes de la Constitució, tot això —preguntem al senyor Cambó— no era encara suficient per a no fiar-se de la sort de l'Estatut en mans de les dretes espanyoles?

Per acabar, hauriem de fer avinent al senyor Cambó que és completament falç que els homes d'esquerra «ens freguem les mans de satisfacció quan veiem una declaració de les dretes contra Catalunya». Estimem massa Catalunya, estimem massa la nostra autonomia perquè ens diverteixi veure-la mantajada ara en mans d'un partit, ara en les d'un altre. El que hi ha, i els fets ens en donen la raó, és que la sol·lució armònica del problema català amb Espanya solament podrem trobar-la governant-la homes d'esquerra, liberals i demòcrates, no contaminats dels vells prejudicis unitaristes de les decadents i xarugues dretes espanyoles.

“L'obrer del camp, avui, amb prou feines cobra el 30 per cent del que cobrava durant els anys 1932 i 1933, quan governava Azaña”.

(August Barcia)

“El federalismo ha inculcado en el pueblo español la noción de República. ¿Quién podrá tacharnos de antirepublicanos? ¿Quién podrá decir que vamos contra España? Pues ¿es que con el federalismo no nos acercamos a lo más profundo, lo más íntimo, lo más entrañable de España?”

(D'un recent article de Azorín en el «Noticiero Español», de Buenos Aires).

El sentit negatiu del programa de les dretes

per PERE LLONGARRIU

Pacificació dels esperits, ordre, pau, concòrdia i millorament de la situació econòmica nacional. Heus ací els punts bàsics del programa de les dretes espanyoles, plataforma electoral per a guanyar les eleccions de Novembre.

Les dretes espanyoles no poden, però, donar plasmació a llur programa. En va passen els dies, els mesos i anys i, malgrat la majoria aclaparadora que tenen al Parlament de la República, no fan res de positiu en bé del país. Avui, igual que ahir, els esperits continuen inquietats i excitats; l'ordre i la pau ha de garantir-ho l'Estat de Guerra; la concòrdia no és possible mentrestant que la balança comercial i econòmica és catastròfica i s'empitjora cada dia més. Els obrers en atur forçós augmenten cada dia i amb ells la misèria i la desesperació.

Les dretes espanyoles, antirepublicanes la major part, no poden resoldre aquest paorós problema que tants i tants en sofreixen les conseqüències perquè estan minades d'un sentit negatiu que ha de conduir-les al més sorollós dels fracassos.

Es l'esperit d'intransigència, l'afany d'odi i de revenja contra el front del 14 d'Abril, contra totes les concessions fetes per les Corts Constituents al poble en sentit autonòmic i socialitzant, contra tot i contra tots els que s'havien significat en la política dita vulgarment del bienni.

La política de repressàlies que emprenen les dretes en la cursa esbojarrada de desfer el fet, seran normes i arguments que seguiran els que els succeeixin a as-

sumir la responsabilitat de govern, el mateix si són les esquerres republicanes, que socialistes o comunistes. Seran idèntiques les consideracions.

Han de caurer per llur pes propi. La política de repressàlies és una contradicció ben palesa amb l'ordre, la pau, la concòrdia i totes les normes moderades que preconitzaven, puix que de les repressàlies dels patrons a els obrers, de les dels propietaris rústecs amb llurs masovers, cauen diàriament més i més braços parats, contribuint a la vegada a empitjorar la crisi existent, a excitar els ànims provocant les revolucions i desordres i finalment, com més de parats hi haurà més se'n ressentirà l'economia nacional, ja que un home que no guanyi mai no podrà consumir els productes manufacturats que elaboren les fàbriques salvades del naufragi i la misèria i el desprestigi. I si es continua com d'algun temps per ací, s'extindrà en els pobles, a les ciutats i al camp de la nostra nació i no solament serà la caiguda de la nostra economia, sinó el fracàs rotund de les dretes i del capitalisme.

La passió i l'esperit de classe que impel·leix a les dretes espanyoles a política tan catastròfica, forçosament que ha de fer perdre la confiança al poble, aglutinant-lo entorn dels homes que portaren la República i una mica, encara que poca, de llibertat i de tranquil·litat a la llar de l'humil.

El fracàs de les dretes ha d'ésser el triomf de les esquerres i de la República, tal com el poble l'havia somniada.

Camiseria Pujolar

es complau en participar a tots els seus clients que el dia 6 d'Abril pròxim es traslladarà al CARRER SANT ESTEVE, 27

Vegeu en els aparadors les Novetats que exposarà per a la vinent temporada.

OLOTT
TELÈFON 10